

Publicerad 2014-07-25 01:01 av Eric Hellberg

Jag har gått genom eld, och svalkat mig.

Hon har gift sig med hennes man, utan tårar, utan skam.

Hon stod där på altaret, kysste han fint och tog hans hand.

Det är så överkligt det jag ser,

jag vet egentligen inte vad som sker.

Hennes leende glatt, hans hållning stark,

nu är de inne på en helt ny mark.

Frågan jag ställer har inget svar,

det finns ingen förvirring, det var vad det var.

En brudklänning hon sytt helt själv,

flammande röd som passionen, en eld.

För evigt har hon vigtt sitt liv, åt en annan

så förvånad jag blir.

Jag har kvar ringen som satt på hennes hand,

innan allt rann ut genom tidens sand.

Löftet är gjort och här står jag kvar,

funderar vad hon lämnade kvar.

För jag är mycket starkare än vad jag var då.

Jag har gått genom eld, och svalkat mig.

Jag har byggt upp mig själv, kloss efter kloss,

och med hjälp av en vän jag nästan glömt bort.

Tiden är vår fiende, den rycker upp allt vårt hopp.

Det ingen kan se är min kärlek, som ställer mig upp

dag efter dag..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eric Hellberg med Poeter.se id #36659 innehar upphovsrätten